

Diana Lis

EDITURA
Darcee

Destinul orelor târzii

Colecția
Pseudonim

Diana Lis

*Destinul orelor
Târzii*

*Editura Darclée
București, 2021*

V.

Vara veni pe nesimțite, strecurând în sânul naturii cireșe și valuri diforme de căldură. Nu reuși să surprindă de aproape succesiunea bruscă a anotimpurilor. Până mai ieri fusese iarnă, zăpada scârțâia sub picioare, casele își dormeau somnul letargic sub albul lăptos. În ultimele zile de iarnă fusese un frig de crăpau pietrele. Orașul înmărmurise gătit de ghețuri, țurțurii se înșirau la ferestre ca niște cuțite cu vârful ascuțit, împrăștiind palidele raze de soare ce lunecau pe acoperișuri. Mercurul termometrelor coborâse până la minus cincisprezece grade. În toate acele săptămâni de coșmar, Monica nu ieșise decât ca să măture zăpada din fața casei, în rest, încotoșmănată până la gât, urmărise împreună cu maică-sa toate emisiunile de la televizor, adâncită în propriile gânduri. După lungi așteptări, apăru soarele toropitor al unui mai incandescent. Nici urmă de primăvară. În două zile izbucni isteria mugurilor, umplând lumea cu frunze și flori. Natura înnebunise subit.

Vara, când soarele nu era încă sus pe cer, serveau cafeaua pe terasa ce dădea înspre grădină. Monicăi îi luă ceva vreme să șteargă roua așternută pe mobilierul întins și să pună masa. Câteva brațe aurii din care creșteau lumânări înalte își dormeau veacul în mijloc, așteptând să fie aprinse din clipă în clipă. Cele două femei stăteau țepene în scaunele roase de molii și arse de soarele după-amiezii, de teamă ca acestea să nu pocnească pe la încheieturi. Cu toate

acestea, nu se gândiseră niciodată să le schimbe. Nimic din ceea ce dănuia în jurul lor nu era de schimbat, nu avea să fie vreodată. Cafeaua aburea în ceștile mici, brodate pe margini cu aur fin, frumos conturat. Monica își aprinse o țigară, trăgând în piept cu nesaț aroma ei tare. Fuma din tinerețe și cu toată boala maică-sii, pe care probabil o moștenea și ea, nu se gândise să se lase vreodată de acest obicei. Îi plăcea gustul amar ce-i rămânea pe buze după fiecare țigară, asemănător gustului rămas în cerul gurii la sfârșitul zilei. Cu toate acestea, nu putea concepe o oră, o singură oră, fără să tragă măcar un fum. Scutură apoi scrumul într-o scrumieră veche, de argint, în forma unei scoici ovale, sorbind o gură din cafeaua fierbinte. Maică-sa îi luă exemplul, sorbind din ceașca aburindă, așezată în față. Monica îi pregătise o cafea specială, fără cofeină, care lăsa inima să bată în ritmul ei obișnuit. Bătrâna cunoștea acest secret și nu se împotriva, dimpotrivă, era bucuroasă că reușea să ducă la bun sfârșit acest ritual în fiecare dimineață, singurul, de altfel, care le favoriza un dialog trecător mamă-fiică. Câinele care până adineauri se jucase cu preșul din fața casei li se gudura la picioare. Din când în când, înșfăca un colț din fața de masă, încercând să-l tragă, dar văzând că nu reușește, continua să-și facă de lucru cu papucii întâlniți în cale.

Clopotul catedralei din centrul orașului rupse tăcerea cu sunetul lui metalic. La interval de câteva clipe, ceasul din turnul primăriei bătu ora exactă, pornind apoi să cânte în stilul său inconfundabil. Femeile se opriră în loc să asculte pleiada de acorduri îndepărtate. Țigara ardea latent în scrumiera antică,

fumul se ridica în aer sub forma unor rotocoale cenușii. „E ora la care porumbeii se înalță la cer...”, zise în sinea ei bătrâna. Și ridicând privirea, încercă să le surprindă fâlfâirea aripilor. De pe una dintre pleoape, se rostogoli o lacrimă pe capotul demodat. Celălalt ochi privea inert beția albastrului străbătut de nori. „Nu există spectacol mai frumos decât să vezi o pasăre ridicându-se la cer într-o dimineață răcoroasă de vară.” Gândurile continuau să dea buzna în rafale, ca și când în sufletul ei s-ar fi pregătit de furtună. Buzele supte schițară un zâmbet leneș, de amantă părăsită. Uitase cum era pe vremuri, când se trezea lângă soțul ei, într-un pat imens, în mijlocul unui dormitor învăluit în aromă de lavandă. Primul care deschidea ochii rămânea un timp să vegheze somnul celuilalt. De fapt, nici celălalt nu era adormit întru totul, astfel că se priveau pe sub vălul pleoapelor căzute, rememorând câte un amănunt păstrat din zilele care tocmai trecuseră. Câteodată își surprindea bărbatul mângâindu-i părul blond revărsat pe pernă. N-o atingea ca să n-o trezească și înțelegea din gestul său că era iubită așa cum niciodată nu avea să mai fie de atunci încolo. În dimineața aceea de vară, privind cu ochiul minții zborul porumbeilor spre turnul catedralei, avea impresia că scena mângâierii se repeta din nou, ca un refren al dragostei din tinerețe. Tremurul inimii se amesteca cu tremurul mâinii. Era convinsă că starea de specială în care se afla se datora emoției provocate de amintirea respectivă. Soțul ei, tatăl Monicăi, fusese un medic renumit, un om pragmatic, copleșit de simțul datoriei. Înalt, cu o constituție solidă, părul tuciu, ochii negri de o profunzime uimitoare,

nasul acvilin trădând o mândrie aparte, nu lipsită de o oarecare trufie, aducând cu un profil grecesc, făurit de un sculptor celebru. Avuseseră o căsnicie fericită, și mai ales după nașterea fiicei lor, viața le fusese un continuu festin închinat fiecărei zile în parte. După ce trecu de patruzeci de ani, bărbatul se îmbolnăvi de o boală incurabilă și viața de până atunci dispăru în eter. Fata plecă la facultate într-un alt oraș, iar ei rămaseră singuri, țintuiți de o boală care-i înstrăină puțin câte puțin. Era tot mai tăcut, o evita ori de câte ori prindea vreun prilej, fără a părea în același timp că o neglijează. Începuse să doarmă pe canapeaua din camera de zi, ca și când s-ar fi temut să nu-i transmită boala de care suferea. Obișnuia să iasă din ce în ce mai mult, fără a-i adresa vreun cuvânt, o saluta doar din mers, schițând un zâmbet protocolar, amestecat cu o teamă infailibilă, după care închidea ușa în urma lui, pierzându-se în mijlocul unui oraș devenit și el străin peste noapte. După ce plecase de tot, îl plânse mai mult în gând, discret, așa cum de altfel fusese și iubirea lor – discretă. Viața își reluase ritmul alert, reușind s-o scoată din apatia în care se afunda în timpul după-amiezilor nesfârșite. În rest, în pragul sărbătorilor aștepta sosirea Monicăi și petreceau împreună, ca și când n-ar fi existat nimeni în afară de ele. Și chiar erau mulțumite într-un anumit fel, în felul în care se bucurau de nimicurile oferite de viața de zi cu zi.

În fața ei, Monica sorbea cafeaua cu nesaț, ca și când ar fi trebuit să-i țină de foame. Părul vâlvoi, lipsit de strălucire, obrajii palizi, ochii injectați. Anii trecuseră totuși, în ciuda uitării și-a setei de viață. Trăgând adânc în piept rotocoalele de fum, lenevea

apatic, cu profilul îndreptat spre grădină. Privită dintr-un anumit unghi, era aproape de nerecunoscut și atunci, în acea dimineață clară și albastră, propria fiică îi apărea ușor străină, ca și când s-ar fi întâlnit întâmplător în casa înaltă cu pereți reci, sub greutatea frunzelor de iederă. De undeva, din vecini, răsună vocea prezentatorului de știri de la unul din posturile locale de radio. Informații banale, fără noimă. Ascultau cu jumătate de timpan, înghițind din inerție cuvintele scuipate în grabă încă de la primele ore ale dimineții. Incendiu într-un bloc din centrul orașului, mai multe victime au fost transportate la spital în stare gravă; un bărbat aflat sub influența alcoolului își omorî soția cu lovituri de topor, sub ochii îngroziți ai copiilor; un tânăr a fost strivit de creanga unui copac, ruptă în două de vântul puternic, iscat din senin; se anunțau inundații în toată țara, motiv pentru care au fost avertizate prefecturile din douăsprezece județe; din cauza ploilor din ultimul timp, recolta pe anul în curs era compromisă aproape în totalitate; o familie de romi rămăsese fără casă după ce soba le luase foc în plină noapte; farmaciile erau invadate de bolnavi care stăteau la rând cu noaptea în cap pentru a-și primi medicamentele compensate; parlamentarii își votau pensii preferențiate în raport cu celelalte categorii sociale; în curând avea să intre în vigoare noul cod rutier.

Singura veste care le privea în mod direct a fost cea legată de medicamentele compensate, în rest, puteau trăi departe de toată degringolada resimțită dincolo de ziduri, ca o piesă de teatru nereușită. „Iar o luăm de la început”, se lamentă bătrâna, privind undeva în gol. Urma o întreagă procedură care să le

Pseudonim

„Nu avea prea mult timp la dispoziție, deși atmosfera din jur nu părea să se mai precipite defel. Întrebarea care în urmă cu câteva clipe i se păru firească suna ciudat, anacronic. Chipul i se scofâlci precum al unei primadone căzute în dizgrație. Până și cuvintele deveniră de prisos în acele clipe suspendate. Monica părea să-și iasă din minți. O țigară ar fi salvat-o din stânjenea care-o cuprinsese cu labelle-i păroase. Își pipăi buzunarul de la piept, dar acesta era gol. Privi neputincioasă înspre bătrân. Neputința părea să explice tot ce ea nu putea exprima într-un alt mod. Bătrânul zâmbi așa cum zâmbise dintotdeauna. Ochii blânzi, pe jumătate închiși, clipiră de câteva ori, dându-i de înțeles că știa întrebarea pe dinafară. Atitudinea bătrânului îi sporea și mai mult senzația de stânjeneală. La un moment dat i se păru chiar că acesta își bătea joc de ea, sfidând-o cu tăcerea-I apăsătoare. Își luă inima în dinți și, fără să se gândească la nimic, își descleștă buzele uscate, schițând conturul unei litere alese la întâmplare dintr-un cuvânt uzitat.

Bătrânul își duse degetul arătător la buze, făcându-i semn să tacă, după care se făcu nevăzut în spatele cortinei...” (Diana Lis)

